

Sygn. akt II AKz 659/15

POSTANOWIENIE

Dnia 18 listopada 2015 roku

Sąd Apelacyjny w Katowicach w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SA Bożena Summer – Brason

Protokolant: Agnieszka Przewoźnik

przy udziale Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej Andrzeja Kuklisa

po rozpoznaniu w sprawie przeciwko **W. K.**

oskarżonemu o czyn z art. 158 §3 k.k.

zażalenia obrońcy oskarżonego

na postanowienie Sądu Okręgowego w Katowicach

z dnia 26 października 2015 roku, sygn. akt XVI K 184/14

w przedmiocie przedłużenia okresu tymczasowego aresztowania

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

postanawia

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy w Katowicach, przedłużył w trybie art. 263 §7 k.p.k. środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania wobec oskarżonego W. K., zastosowany postanowieniem Sądu Rejonowego w Chorzowie z dnia 16 marca 2012 roku, sygn. akt IX Kp 44/12 na okres do dnia 31 stycznia 2016 roku,.

Na powyższe postanowienie zażalenie wniósł obrońca oskarżonego, zarzucając:

- obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść rozstrzygnięcia, a mianowicie art. 249 §1 k.p.k. i art. 5 §2 k.p.k., wynikającą z wywiedzenia przesłanki ogólnej do stosowania środka zapobiegawczego na podstawie sprzecznego materiału dowodowego, który zgodnie z art. 5 §2 k.p.k. powinien rozstrzygany być na korzyść oskarżonego;

- obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść rozstrzygnięcia, a mianowicie art. 258 §2 k.p.k. i art. 263 §7 k.p.k. wynikającą z mylnego przyjęcia, iż potrzeba stosowania tymczasowego aresztowania, uzasadniona jest groźącą oskarżonemu surową karą, oraz iż dalsze stosowanie izolacyjnego środka zapobiegawczego ma na celu zabezpieczenie prawidłowego toku postępowania, podczas gdy obecnie zwłaszcza w obliczu wątpliwości dowodowych, a także wobec długotrwałego stosowania tymczasowego aresztowania, w niniejszej sprawie przesłanka powyższa, o ile istotnie występuje, to nie w takim nasileniu, aby konieczne było dalsze stosowanie najsurowszego środka zapobiegawczego.

Wskazując na powyższe, skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia, poprzez uchylenie stosowania środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania, względnie orzeczenie w miejsce tymczasowego aresztowania, nieizolacyjnych środków zapobiegawczych w postaci poręczenia majątkowego do kwoty 30.000 zł, połączonego z dozorem Policji oraz zakazem opuszczania kraju.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Analiza akt sprawy przez przyzmat podniesionych zarzutów nie wykazała, by Sąd Okręgowy przedłużając tymczasowe aresztowanie oskarżonego W. K. na dalszy czas oznaczony, dopuścił się zarzucanych mu nieprawidłowości.

Kontrola instancyjna prowadzi bowiem do wniosku, iż materiał dowodowy zgromadzony w dotychczasowym postępowaniu, wskazany i omówiony w treści zaskarżonego postanowienia pozwala na stwierdzenie, iż istnieje duże prawdopodobieństwo, o jakim mowa w art. 249 § 1 k.p.k., dopuszczenia się przez oskarżonego zarzucanego czynu. Istnieje także konieczność przeprowadzenia dalszej części postępowania dowodowego, oraz zabezpieczenia tego etapu postępowania przez środki izolacyjne z uwagi na ryzyko podejmowania przez oskarżonego działań zakłócających prawidłowy tok procesu.

Zaakcentować należy, że przesłanka ta nie upadła wskutek uchylenia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania, co sugeruje skarżący. Analiza uzasadnienia wyroku Sądu Apelacyjnego, wskazuje, że sąd odwoławczy nie miał wątpliwości, co do sprawstwa oskarżonego (oskarżonych) w odniesieniu do popełnienia zarzucanego im czynu, a jedynie zastrzeżenia wzbudziła ocena zebranych dowodów w aspekcie prawnym. I w tym też zakresie, po uzupełnieniu materiału dowodowego, Sąd Okręgowy przeprowadza niniejsze postępowanie.

Tym samym jednoznaczne ustalenie sprawstwa i winy nastąpić może dopiero po przeprowadzeniu oraz ostatecznej ocenie wszystkich dowodów zebranych w sprawie, w tym także zeznań świadków, którzy mają być przesłuchani na kolejnych rozprawach. Niedopuszczalnym byłoby odnoszenie się do częściowo wybranych dowodów już w chwili obecnej, czy też ich ocena pod kątem wiarygodności oraz czynienie jakichkolwiek zasadniczych ustaleń, także w aspekcie art. 5 §2 k.p.k., które to unormowanie, ma zastosowanie dopiero na etapie wyrokowania, a nie w chwili obecnej. Ocenie podlega bowiem całość dowodów zebranych w procesie i to dopiero po zakończeniu etapu postępowania związanego z ich przeprowadzaniem. Uprawniony do niej jest jedynie Sąd meriti, a nie sąd orzekający w incydentalnym postępowaniu wiążącym się z oceną zasadności przedłużenia środka zapobiegawczego oraz istnienia jego podstaw. W tym ostatnim kontekście należy stwierdzić, że sąd odwoławczy orzekający w składzie niniejszym, po zapoznaniu się z aktami sprawy stwierdził prawidłowość oraz zasadność dalszego przedłużenia wobec oskarżonego W. K. najsurowszego środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania. Należy podkreślić, że zarówno ustalenia poczynione w zaskarżonym postanowieniu, jak i ich ocena prawna oraz powołana tam obszerna argumentacja, jako trafna i znajdująca pełne odzwierciedlenie w aktach sprawy, zasługuje na całkowitą aprobatę. Z tych też względów sąd odwoławczy nie widzi potrzeby ponownego, obszernego powoływania argumentacji, która musiałaby być tożsamą, odsyłając w tym zakresie do uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia.

Prawidłowo także ustalił sąd I instancji istnienie w niniejszej sprawie zespołu przesłanek szczególnych z art. 258 § 1 pkt 2 i § 2 k.p.k., wskazujących na konieczność dalszego stosowania wobec oskarżonego W. K. najsurowszego środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania, wynikające zarówno z surowości grożącej oskarżonemu kary, jak i występowania okoliczności wskazujących na istniejące w sprawie ryzyko podejmowania przez oskarżonego działań bezprawnych, utrudniających postępowanie. Niewątpliwym jest, że z ubiegiem czasu wskazana wyżej przesłanka słabnie, tym niemniej w realiach sprawy niniejszej, skoro oskarżony nadal zagrożony jest surową karą za zarzucony mu czyn pobicia człowieka ze skutkiem śmiertelnym i jak dotychczas nie ujawniły się w sprawie (poza upływem czasu, w którym stosowane jest tymczasowe aresztowanie), jakiegokolwiek okoliczności w znaczącym stopniu wpływające na surowość tej kary, czy też osłabiające wysokie prawdopodobieństwo sprawstwa, a nadto występuje też zagrożenie dla prawidłowego toku procesu ze strony oskarżonego, uzasadnionym jest dalsze przedłużenie aresztu.

Powyższe jest zasadne tym bardziej, że nie został jeszcze przesłuchany S. F., którego wyjaśnienia stanowią kluczowy dowód w sprawie oraz pozostały, istotny materiał dowodowy.

Tym samym również w ocenie sądu odwoławczego realność wymierzenia oskarżonemu surowej kary w niniejszej sprawie wynika z charakteru stawianego zarzutu, jego okoliczności oraz wysokiego stopnia społecznej szkodliwości, w tym rodzaju i charakteru naruszonego dobra prawem chronionego. Skonkretyzowana w niniejszej sprawie prognoza wymierzenia surowej kary, w sposób oczywisty może skłaniać oskarżonego do podejmowania działań destabilizujących postępowanie.

Mając w polu widzenia przytoczone uwarunkowania przedmiotowej sprawy, o ile prawidłowo i sprawnie prowadzone będzie postępowanie przez Sąd Okręgowy, uprawniony jest wniosek, iż w dalszym ciągu jedynie stosowanie wobec oskarżonego W. K. środka zapobiegawczego o charakterze izolacyjnym w pełni zabezpieczy tok postępowania, zaś inny środek zapobiegawczy aktualnie nie spełniłby swej roli.

W sprawie nie doszło również do naruszenia wymogu z art. 257 § 1 k.p.k., a stosowany środek zapobiegawczy nie jest nadmierny i nie przestał spełniać swych funkcji zabezpieczających proces, przeradzając się w antycypację przyszłej kary. Faktem jest, że wobec oskarżonego stosowany jest w dłuższym okresie środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania, tym niemniej stanowi także konsekwencję rodzaju postawionego zarzutu,

Mając to wszystko na uwadze – orzeczono o utrzymaniu w mocy zaskarżonego postanowienia.

ZARZĄDZENIE

- o treści postanowienia powiadomić oskarżonego i jego obrońcę;
- zwrócić akta sprawy.

Katowice, 18 listopada 2015 r.